

PATRÍCIA I L'ESPASA DE PAT

(Per al Guille)

PEDRO CARRIZOSA

La seva blanca nuesa. La seva humida nuesa. La seva alarmant nuesa. La seva escamada nuesa de peix perdut sota la tempesta sense lluna. guiava el drac a través dels llamps sense pietat. Se sentia perduda. Més perduda que mai. Se sentia com una flor sense perfum. Se sentia com una oreneta sense campanar. El drac s'afanyava a cavalcar a tota velocitat mentre els núvols negres que s'havien creuat en el seu camí confonien la seva pobra vida de servidor reial. I Patrícia, la princesa, cridava embogida entre les armes de mil enemics enfollits, que ella s'anava imaginant a mesura que el temps passava en aquell infern de llamps i trons.

El drac l'estimava, l'estimava amb tendresa, amb passió. L'estimava per sobre de totes les coses que en la seva llarga vida havia conegut. I volia salvar-la de tanta negror, de tant d'espai sense sol, de tanta història salvatge. I en el seu camí es va creuar una lleu olor de sègol fastigós. En el seu camí es va creuar una taverna cosmopolita i covarda, que era just a dues estrelles d'on ells passaven.

El drac va enflairar reservat i amb desconfiança, però el seu instint li va dir que aquell lloc era calent i segur. Sí. Sempre que portés diners i alegria. I disposava d'ambdues coses. D'or no li'n faltava, i sentint la princesa sobre els seus lloms, tampoc un somriure. Allí hi havia Pat. Els colzes recolzats a la barra, traient fum fins per les orelles. Bevent cervesa fins a la medul·la.

Respirant.

La porta s'obrí i va veure la Patrícia enamorada i valenta. Va veure el drac ferotge i guardià del seu amor. Ho va veure tot. Va comprendre en mil·lèsimes de segon que era un inútil. Que mai no arribaria ni tan sols a poder parlar amb tanta llum, i que si parlava tot aniria malament. I que si la besava tot seria un infern. El drac es va acostar en una taula buida i discreta, i amb un exquisit compte va fer lliscar Patrícia, que es va asseure a la cadira com si es tractés d'un tron perdut i recuperat. El drac va demanar una cervesa. Se la va beure sense sentit. Embogit. Es va tornar de pedra i empenyent la princesa amb la cua la va arrambar a la paret. Allí li declarà el seu amor. La besà. A la princesa, a qui mai no havia besat ningú, el front se li encengué com una rosella. No va saber què

dir. Allí va conèixer l'amor. Quin amor? Perquè traient forces de flaqueza va escopir al drac, que ja mai no es pogué separar d'ella. S'escaparen al bosc. Es van perdre per a sempre. Pat, desolat, va anar a refugiar-se entre les fredes parets del seu castell més proper. I aquella nit va aparèixer un mag que li va construir una espasa de baves i àcids blancs de les entranyes d'un delfí adult. Amb aquella espasa Pat tallava els colls dels seus súbdits. I els sospirs de les estrelles més properes. Amb aquella espasa Pat va aprendre a viure. No n'hi havia prou, no tenia res a veure amb tots els seus somnis, i els seus somnis només tenien un nom, Patrícia. Patrícia ja no existia. Patrícia era la boira del bosc. Patrícia estava rodejada de pantans sinistres. Un dia Pat somià que amb la seva espasa la transportava fins al seu castell de ferrenyes roques. Somià que amanyagava la seva nuesa perduda, navegant amb barques de plàcids remes. Somià que dormien en habitacions d'ardents xemeneies. Somià que es besaven, prop de finestres filles del mar. Tot era un somni, però a Pat li va servir per muntar al seu cavall alat. Pujà als monts inèdits. Separà continents. Sense cap remordiment va perseguir la seva estimada. Va tallar colls d'arbres assassins. Va destruir faunes senceres. Descansà sobre les llengües viscoses dels elefants en flor. La seva espasa no tenia principi ni fi. No servia de res. Plorava. Estava plorant i no servia de res. Però una matinada tan càlida com els petons remorejats a l'oïda del qui dorm, va veure de lluny el drac i li clavà l'espasa al cor. Quan l'espasa s'incrustà en la carn verda, va desaparèixer. I Pat s'agenollà davant la princesa alliberada. Què serà de mi sense espasa!, de sobte va cridar Pat. confós, i la princesa fredament li contestà: Res!

-Pel teu amor! Pel teu amor...!, va clamar, sense forces.

-El meu amor no és res. Li respongué ella. Pat va desaparèixer cridant el seu cavall. Tornà a desfer tots els camins i plorà per tots els porus del seu cos. Un dia, passejant, trist, entre les flors del seu jardí cridant la Patrícia, es cordà els cordons de les sabates.

◆◆◆
L'estimava per sobre
de totes les coses que
en la seva llarga vida
havia conegut. I volia
salvar-la de tanta
negror

